

LETO 1996
ŠT.2

Stezice

UVODNIK ali KAKO SE OPRAVIČUJE UREDNIŠTVO STEZIC:

* Prišla je pomlad in Stezice so ozelenele. Tudi uredništvo se je zbudilo, čeprav smo še vedno modro zaviti v meglo. (Kdo je kriv???)

* V ekskluzivni, pomladno-poletni izdaji najdete marsikaj, marsičesa pa tudi ne. (Kdor išče ta najde).

* Stari odhajajo, mladi ostajamo. Ostanite nam zvesti in se z nami veselite naslednje izdaje. Mogoče bomo do takrat imeli že svoje pravo uredniško gnezdo in profesionalne pripomočke (dovolj sposoben računalnik, tabla, CD player, DIKTAFONE ...); nekaj se že šušlja. Mogoče pa je le propaganda k 250-letnici Gimnazije Novo mesto in nič drugega kot zavajanje ljudstva. Kakor koli že, knjižnica in "pinky kišta" ostajata. Vi tudi.

* Čeprav je bila prva izdaja v veliki meri pohvaljena, pa se moramo vseeno opravičiti oziroma pojasniti nepojasnjeno.

1. Dragi enigmatiki; vsi, ki ste se spravili reševati super težko križanko, ste ugotovili, da je nepopolna (se zgodi, zato je v tej številki ni)

2. Draga bralka/bralca, ki si se pritožil/a, da uporabljamo preveč angleščine v Stezicah. Ja, slovenski jezik je res lep in bogat, vendar mladina govori v svojem slengu, uporablja mnogo izrazov, ki niso zborni, in ker je to dijaški časopis, je tudi jezik v Stezicah temu primeren. Vseeno pa menimo, da lahko še vedno najdeš mnogo čudovitih in pravih slovenskih izrazov. Samo zate: "Ne skrbi in veseli se znami".

**LJUDJE, TO JE VSE ZA LETOS,
PA PA ...**

P.S.: Pohvaljena zbornica, ki je priskrbela "sekret papir in žajfo", in čistilke, ki potrpežljivo čistijo našo "svinjarijo".

VSEBINA:

Uvodnik, Vsebina	2
250- letnica česa?	3
Kulturni utrip neke naselbine.	4
Kenija.	5
Jim Morrison.	7
Neki zmajar.	9
Amerikanci drugače.	11
Blazno resno o seksu.	13
Slovenska literatura na CD romih.	15
Portret znanega Slovenca.	16
Nenaslovljeno pismo.	18
Podelitev Prešernovih nagrad.	19
Košarkarjev dnevnik.	20
Krvavi včasih.	21
Mi gremo nazaj.	22
Poraz, poraz, poraz!	25
Novice za Stezice	26
Z(a)vodnik.	27

250-LETNICA ČESA ?

Mnogi še danes ne vedo, kaj letos praznuje Gimnazija Novo mesto. Človek bi še mogoče oprostil tistim "izven nje", ampak da tega ne vedo dijaki, pa je naravnost sramotno. 250-letnica Gimnazije je pa le dogodek, ki je vreden vsaj spomina. Premalokrat poudarjamo (tako mi kot profesorji) koliko pomembnih ljudi je šlo skozi novomeško gimnazijo (Slavko Grum, Božidar Jakac, Marjan Kozina, Anton Podbevšek, Josip Vandot ...). Mnoge šole ob svojih 5-, 10-, 15-letnicah priredijo ogromne proslave, začnejo že leto prej z obnavljanjem šole, prizidavanjem... Da ne omenim sodobne opreme, ki jo "navlečejo" v svoje razrede.

Ko pa človek stopi v novomeško gimnazijo in za trenutek pozabi, da je leto 1996, dobi občutek, da se je čas zamaknil za kar nekaj let nazaj. Šolska oprema je pred razsulom, telovadnici, v katerih imamo telovadbo, sta veliko premajhni za 800 dijakov. Mnogokrat tako najbolj vztrajni zmrzujejo zunaj do konca novembra. Da o kakšni sodobni tehniki ne govorimo. Sedaj mi lahko kdo ugovarja, češ, saj imamo sodobno računalnico (na to smo lahko upravičeno ponosni), našlo bi se nekaj videov, pa tudi v kemijskem laboratoriju bi lahko odkrili kakšno epruveto. Pa se vam zdi to dovolj?

Mogoče bi bilo dobro, da bi se potrudili in širšo javnost obvestili o visokem jubileju gimnazije na katerega bi bili upravičeno ponosni vsi Slovenci. Pa mnogi celo ne vedo, da sploh obstaja. Kakšna sramota in kakšna škoda!

Morda bi pa potem le kapnil kakšen tolar v že tako obubožano blagajno novomeške gimnazije. In takrat bi lahko upravičeno pričakovali, da se bo pojavil papir v straniščih, stoli v atriju, ... Tudi razsvetljava bi lahko popravili, ne pa da mnogi skoraj oslepijo ob redni uporabi učilnic št. 117, 118, 123, 124, 125 - pa še katera bi se našla. Vendar tudi romantika ne škodi.

Tako dijaki kot verjetno profesorji jezikov bi bili bolj zadovoljni, če bi med urami jezika lahko uporabljali tudi kaj drugega kot lastno domišljijo, tablo in kredo. Dijaki tudi verjetno zastonj čakamo na povečanje garderobe. Saj konec koncev lahko čevlje damo tudi v vrečko in jo nosimo po šoli - bomo vsaj bolj sproščeni pri pouku, saj bomo prepričani, da ne bomo šli bosí domov.

Verjetno je kar preveč pregrešna misel, da bi imeli tako dijaki kot profesorji en dan prosto. Tako pa bi se zagotovo najhitreje razširila novica med šoloobvezno mladino po širni Sloveniji o našem slavlju.

Če bi prišlo do vseh teh sprememb, bi mnoge prepričali, da je Gimnazija Novo mesto ob 250-letnici dokazala, da gre lahko v korak s časom, hkrati pa je trajen spomin na našo bogato preteklost.

Kulturni utrip neke naselbine ali

Čakajoč na dogodek v Novem mestu

Kadar beseda nanese na kulturno življenje v Novem mestu, ponavadi poslušamo izjave v stilu: "Dolgčas... nič se ne dogaja." Je res tako? Večerni potep po mestu nam vedno znova prinese bolj ali manj isto sliko. Večina mladih poseda po lokalčkih... Še vedno je na višku vinogradniška kultura. Imamo še kakšno drugo možnost? Zdi se mi, da še ni vse izgubljeno, zato sem se malo potopila v kulturni utrip mladih dolenske prestolnice.

Jeseni je pusto ozračje prijetno razgibalo Društvo novomeških študentov (DNS) z uvedbo petkovih koncertov v Pizzeriji Tratnik na Glavnem trgu. Ponudba koncertov je pestra, za vsak okus se kaj najde, pa tudi obisk ni slab, pač odvisno od zvrsti glasbe. Doživeli smo nekaj zelo zanimivih gostovanj, na primer glasbene skupine in gledališča z Nizozemske. Pripravljajo še nekaj projektov (dva velika koncerta na prostem, glasbene delavnice...). Društvo je na naši šoli izvedlo tudi anketo o kulturnih potrebah dijakov, ki pa je naletela na majhen odziv (zahvaljujejo se dobrim dušcam, ki so v škatlo prijazno darovale skupaj 110 SIT).

Nekaj se premika tudi v Slonu, torej je tista tabla zunaj (Pri Slonu v gosteh) le pričela služiti svojemu namenu... Vsake toliko časa se zganejo tudi v A club-u, vendar so koncerti tam večinoma med tednom, zato morda niso tako obiskani, kot bi lahko bili. Tudi med posedanjem po lokalčkih se lahko "okužimo" s kančkom kulture...

V mestu se čuti potreba po prostoru, ki bi ga imeli mladi samo zase, kjer bi mladi umetniki lahko ustvarjali oz. imeli vaje, tam bi imeli razne razstave, delavnice, srečanja, koncerte. Centre, dvorane te vrste imajo kraji, dosti manjši od našega. Tak prostor smo že skoraj dobili, in sicer v Kulturnem centru Janez Trdina, ki se je že kar lepo vključil v kulturno življenje našega mesta. Sedanje možnosti (Pizzerija, Športna dvorana Marof, Šole...) so bolj ali manj (pre)drage oz. neuporabne. Prostor je bil že rezerviran, vendar se je kot vedno zataknilo pri denarju in ostali smo praznih rok... Tako smo praktično na cesti, denarja za najem prostorov ni... Drugi problem pa je pomanjkanje prave novomeške mladinske (dijaške) organizacije - študentske že obstajajo - ki bi jo novi mladinski center prinesel s seboj.

Tako pa kar sedimo... in čakamo... da nekaj razbije to sivino, da se končno že nekaj zgodi... Dogodka pa kar ni in ni. Nihče ga ne bo organizira. Če ga ne bomo mi, ga ne bo nihče. Gimnazijci vseh razredov, združimo se in naj naša generacija napravi nekaj, kar se bo pomnilo. Drugače bomo odleteli skozi sito pozabe... Tega si pa ne želimo, a ne?

Tina

Kenija - nadaljevanje

Vsi smo zagledali, da se je trava začela gibati. Na začetku smo mislili, da je veter, vendar nas je skoraj kap zadela, ko smo videli dve mali zlatorumeni kepici. Bila sta levja mladička brez spremstva mamice. Vedeli smo, da je nekje v bližini. To pa je pomenilo velika nevarnost. V Keniji je lov na leve, slone, leoparda in nosoroge strogo prepovedan. Lahko te doleti tudi 20-letna zaporna kazen. S Sašom sva pogledala Ivana, kajti za naju je vedno bil ALFA IN OMEGA!

Tako sva okamenelo gledala vanj in čakala na kakršen koli signal. Srca nismo čutili samo v grlu, ampak tudi v... Naš jeep je bil oddaljen cca 30m. Levčka pa sta bila od nas oddaljena cca 15m.

Ivan je pokazal signal za "retreat" (umik). Vsi trije smo se ritensko plazili proti jeepu, vendar smo vseskozi gledali proti levčkoma. Hlače so se nam trgale, trnji so nas pikali, ampak nismo čutili nobenih bolečin. Kakšne bolečine?! To ni bilo nič v primerjavi, če bi postali kakšna slastna levja večerja. To ritensko plazenje se mi je zdelo dolgo, kakor večnost! Ravno, ko sem z nogo udarila jeep in skočila na zadnji sedež, sem imela kaj videti! Mati levinja se je prikazala iz grmovja v vsej svoji veličini, ogromno zaščitniška! Presneto! Ta stara škatla jeep, sprva sploh ni vžgala, šele v tretje, ko je bila levinja samo nekaj metrov oddaljena od nas! Zarjovela je, pogledala proti nam in se pripravljala, da bo branila mladička, če bo potrebno! Nekaj časa sploh nismo govorili; Ivan, ki je temnopolt, je postal bel, midva z bratom pa zelena!

Med potjo sta fanta ustrelila mlado impalo (antilopo); pri tem krvoločnem dejanju nisem imela nič zraven. Še zvečer, ko sta jo spekla, je tudi povohaia nisem! Bolje so mi teknila gomolji neke rastline.

For a little "night cap" sem si raje privoščila pijačo - "jungle juice" (mešanica vseh mogočih zelišč, sadja in medu); not bad, not bad at all! Zakurili smo velik ogenj in malo poklepetali.

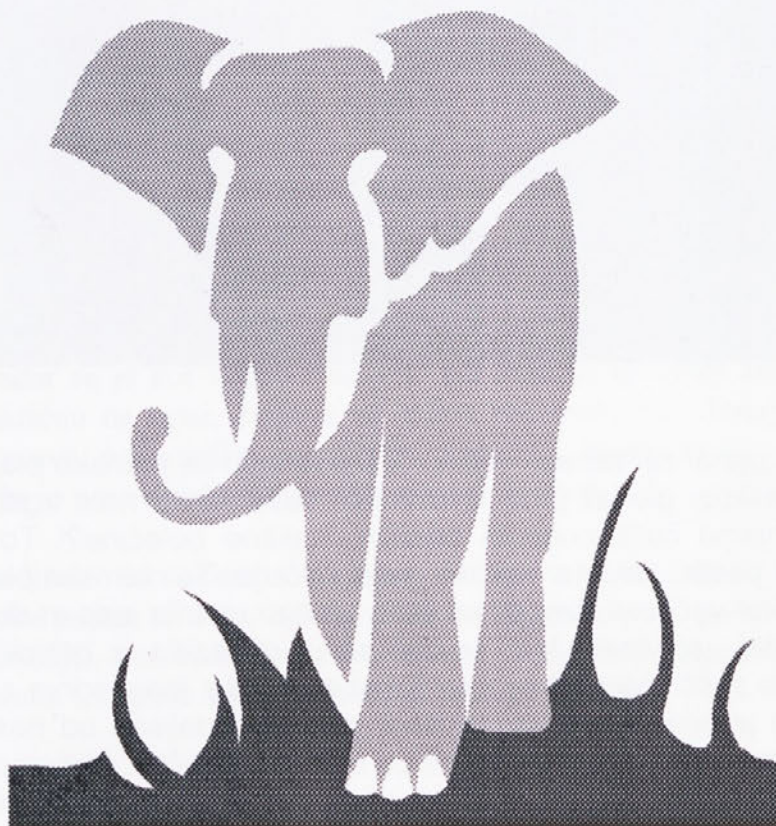
Kar naenkrat smo zaslišali petje Masajcev. Nekaj Moranov (mladih vojščakov) nas je prišlo obiskat. Prinesli so nam poslastico (kozje mleko, pomešano s svežo kravjo krvjo). Morala sem narediti požirek, saj bi jih drugače užalila. JIH! Okus pa tak! Ampak smo preživeli! Morani so se ponudili, da nas bodo ponoči čuvali. Stlačili smo se v spalne vreče in poskušali zaspali. Gledala sem "afriško nebo". Res je črna noč v Afriki, ampak nebo je prečudovito! Na milijone zvezd, velikih in majhnih. Ponoči sem se nekajkrat zbudila, ker sem slišala čudne glasove, a strah me ni bilo, saj smo imeli stražo.

Ko pa me je zjutraj zbudilo toplo sonce, sem imela kaj videti; okoli "camp-site-a" je bilo vse polno "kakcev"! Eni so bili majhni drugi veliki! Masajci so nam povedali, da so ponoči okoli nas hodili nilski konji in sloni! Uf, kar vroče mi je postalo. Takšno je pač življenje v "bushu"!

Naslednjih šest dni je potekalo bolj ali manj podobno! Seveda nismo več srečali levčkov, smo pa naleteli na tatove govedi. Ivan ima namreč okoli 10.000 krav na ranču! No, to pa je že druga dogodivščina, ki pa jo bom povedala enkrat drugič.

KWAHERI (Adijo!)

Nina, 1.f

JIM MORRISON

Pravzaprav vsi poznate Jima Morrisona, legendarnega pevca skupine THE DOORS. Njegova kariera se je začela v neki sobici na plaži VENICE v Californiji. S prvo pesmijo MOONLIGHT DRIVE in kasneje tudi LIGHT MY FIRE, ki jo je napisal kitarist te skupine Robbie Krieger, so zasloveli najprej po Los Angelesu, pozneje pa še po celi Ameriki in po svetu. Najprej so nastopali po nočnih lokalih, pozneje pa tudi v znanem Whiskey a Go Go. Njihov značilni rock prepozna vsak poslušalec, ki se vsaj malo spozna na glasbo. Jim je veliko pil in se drogiral, predvsem z LSD-jem, včasih pa je tudi sniffal koko. Najraje je pil viski. Na prvih nastopih se najprej ni hotel obrniti k publiki, kasneje pa so njegovi koncerti postali pravi "šovi". Po nekaj zelo uspešnih koncertih je njegov manager dobil ponudbo, da bi DOORS nastopili na nacionalni televiziji. V ta namen bi bilo treba malce spremeniti besedilo pesmi LIGHT MY FIRE. Jim je navidezno privolil v to, vendar je na nastopu izrekel prepovedani stavek.

Bil je zelo inteligenčen. Po končani srednji šoli se je vpisal na akademijo za film. Snemal je odlične filme, ki so bili povezani s poezijo in filozofijo. Zelo je cenil nemškega filozofa Nietzscheja in francoskega filmarja Godarda. Vendar ga na akademiji niso razumeli, zato je šolo pustil. Kot ni hotel, da bi bila njegova glasba komercialna. Večkrat je zapustil "ta" svet in odšel v puščavo, kjer se je "izgubil", seveda s pomočjo meskalina. Hotel je orgije kot ob prihodu boga Dioniza v tistem času skoraj uspelo. Bil je visoko nadpovprečen človek, ni nihče razumel!

V šestdesetih letih je mlade po vsem svetu. RIDERS ON THE L.A. WOMEN... so Morrisona in Doorse rock'n'roll-a. Postali so življenje samo. Njihova oživlja spomin na nemirna pridobiva nove privržence šele prihajajo.

Ko so Doorsi razpadli, se je Jim preselil v Pariz, kjer je napisal zbirko poezij in razmišljanj. Njegovo 140 kilogramov težko telo je umrlo v kadi leta 1971 zaradi srčnega infarkta. Pamela, njegovo dekle, se mu je pridružilo tri leta kasneje.

Jim je pokopan na pariškem pokopališču PERE LACHAISE. Na tem pokopališču je pokopanih veliko umetnikov, kot so Oscar Wild, Georges Bizet, Marcel Proust, Honore de Balzac, Moliere in mnogi drugi.

Po Jimovi smrti pa niso vsi verjeli, da je njihov idol res mrtev. Neki ameriški turist naj bi ga videl v Grčiji. V tistem času je izšel tudi LP nekega Phantooma, za katerega so oboževalci Jima Morrisona trdili, da je to on. Govorilo se je, da je Jim pobegnul iz sveta slave. Tega ne ve nihče. Vemo le to, da naj bi umrl pri sedemindvajsetih, da je živel hitro in da mu zamerimo le to, da je umrl.

francoskega akademiji niso razumeli, pevec je uspel, vendar glasba svet in odšel v puščavo, s pomočjo meskalina. Hotel je orgije kot ob Grčijo. To mu je v Bil je visoko vendar ga v tistem času

rock"n"roll povezoval LIGHT MY FIRE, STORM, THE END, pesmi, ki so Jima postavile na piedestale legende, večje kot je glasba vedno znova šestdeseta leta in tudi v generacijah, ki

Čakajo, da nas
 odnesejo v daljni vrt.
 Veš, kako bleda in objestna,
 vznemirljiva pride smrt ob čudni uri.
 Nenajavljena, nenačrtovana
 kot grozljiva, preveč domača gostja v tvoji
 postelji.
 Smrt naredi iz nas angele
 in nam da krila namesto rok,
 mehka kot krokarjevi kremplji.
 Nič več denarja,
 ne lepih oblek,
 druga kraljevina se zdi najboljša,
 dokler v drugem žrelu ne odkriješ incesta
 in nisi več pokoren zakonu rastlin.
 Ne grem!
 Raje imam peščico prijateljev
 kot pa ogromno družino.

Neki zmajar: "Uživam že, ko skočim čez stopnice."

"Dobrodošla v družini zmajarjev!" mi je zabrundala v pozdrav zbrana družba poraščenih moških, starih od 27 do 55 let, sedečih ob neštetih vrčkih piva in mene je kar zvilo. Mar mora biti tako, da se vsa božanskost bitij, ki gospodujejo z eno dimenzijo več, da se vzvišenost obvladovanja tlorisne perspektive razblini ob dejanskem vstopu v posvečeno kasto?

Ti ljudje - pa čeprav je mednje vse bolj spadal tudi moj oče, ki je začel leteti hkrati z menoj - niso nič kaj ustrezali mojemu zahtevnemu okusu.

Da pa se izkušnje nabirajo tudi v gostilnah s pogovori in vsemi silnimi anekdotami, ki jih imajo stari zmajarji vedno na zalogi, ve povedati marsikateri prekaljeni letalski (zmajarski) maček. Toda jaz - šestnajstletna smrklija - sem se zgrozila, ko sem došla, da sem kot zmajarka zdaj obsojena na njihovo družbo, nasvete, skupno letenje, prevoze do zaletišč in nazaj. Brrr! Pa kaj naj bi počela z njimi? (Tudi oni si niso bili na jasnem, kako naj se obnašajo do mene.)

Slaba strma zmajarstva. V nasprotju s padalom je transport zmaja veliko zahtevnejši. Potrebujemo avto, soferja in prijaznik na strehi, medtem ko so za transport padala dostikrat potrebna le močna ramena, noge in malo kondicije. Padalo se namreč zloži v nahranik.

Prednost zmajarstva. Padalo kot najpogostejša letalna konstrukcija ima sorazmerno manjši akrobatski radij v primerjavi z zmajem.

Prvič sem se odlepila od tal za svojih 20 cm nekoga dne, ko se je za mano razpenjala mavrica, pred menoj pa je sijal neopisljivo lep sončni zahod. In bila sem srečna. Ne bi si mogla izbrati lepšega dne.

Potem sem spet malo obupala (velikokrat je bilo neobvladljivo 27 kg aluminija, platna in žic na mojih ramenih na zaletišču kar precejšen zaloga zame) in čez dva tedna končno "absolvirala Štangrabe" - svoj šolski teren. To je pomenilo, da sem bila sposobna s tiste krtine leteti kake 3m nad tlemi približno 60 m daleč pri hitrosti 25 km/h. Nič posebnega. Predvsem če se pred tem dvakrat trdo "ozemljs" in obkrat zviješ cev trikotnika na zmaju. ("K vragu z njim! Mašina je popolnoma enostavna, kadar narediš vse prav, kadar pa se motoviliš, se ti zjasni, kako malo je treba, da cmokneš dol.")

Sčasoma se v mišicah razvije avtomatizem, ki ga dosežemo z zavestnim ponavljanjem določenih kretenj. Pri letenju gre v bistvu za to, da naše čutilo spozna nove situacije (moje presenečenje, ko sem prvokrat zrla na zemljo s tristotih metrov višine na zmaju je bilo brezmejno). Ptice se uče leteti tako, da določen gib tako dolgo ponavljajo, da ga čutila privzamejo za svojega. Ljudje namesto instinktov uporabljamo razum.

1. Prideš na štart (dvometrskega pesjana zadihan(a) pritovoriš na hrbtu), sestaviš svoje osebno plovilo,
2. Pregled ispravnosti sestavljenega zmaja obsega kontrolo:

- jadra
- cevi in žic
- spojki
- sistema za obešanje (centralnega zgloba)
- stanje vezi

(P.S.: Preveč ljudi se je že ubilo, ker so zanemarili pregled zmaja pred poletom)

... nastaviš instrumente (variometer, brzinomer, višinomer), pokvantaš s starejšimi zmajarji in se končno postaviš na štart. Prisluhneš reki adrenalina, ki te zaliva od glave do pet.

3. Neposredno pred vzletom si je življenjsko pomembno zastaviti 5 vprašanj:

- Si pripet?
- So vezi pravilno nastavljene?
- Vpadni kot? Poravnost kril?
- Smer vetra?
- Zračni prostor prazen?

NE MARAM, DA ME JE STRAH.
NE LETIM ZATO, DA BI ME BILO STRAH.
TODA ČE JE MALO STRAHU POTREBNO, DA BOM VARNO
LETEL, GA SPREJMEM.
OMOGOČA MI, DA LETIM BREZ STRAHU.

Stečeš po zaletišču, kar ti dajo noge in duša pa ... LETIŠ!

Uaaaaa!

"I'm learning to fly but I am not got wings

Coming down is the hardest thing."

"Od višine se zvrtil!"

"What goes up must come down."

Valovi zadovoljstva in glasno petje. Morda mi uspe jadrati in ostanem v zraku dlje od obveznih 10 minut. Uro, dve. Če uloviš dobro termiko (jadraš na stebrih toplega in zato dvigajočega se zraka). Z malo sreče te zraven še fino premetava - termično ozračje je pogosto tudi turbolentno.

4. Pristanek - najtežji del. Izogibanje pšenici, koruzi, vinogradom, telegrafskim drogovom.

Menda je zmajarstvo in jadrarno padalstvo najbolj prvinsko letenje danes (če odštejemo skoke z dežnikom z balkona) in jadrarno letenje najbolj žlahtna oblika.

Leonardo da Vinci: "Če si kdaj okusil leteti, boš vedno hodil z očmi, obrnjenimi v nebo. Od tukaj si in tja se boš dolgo vračal."

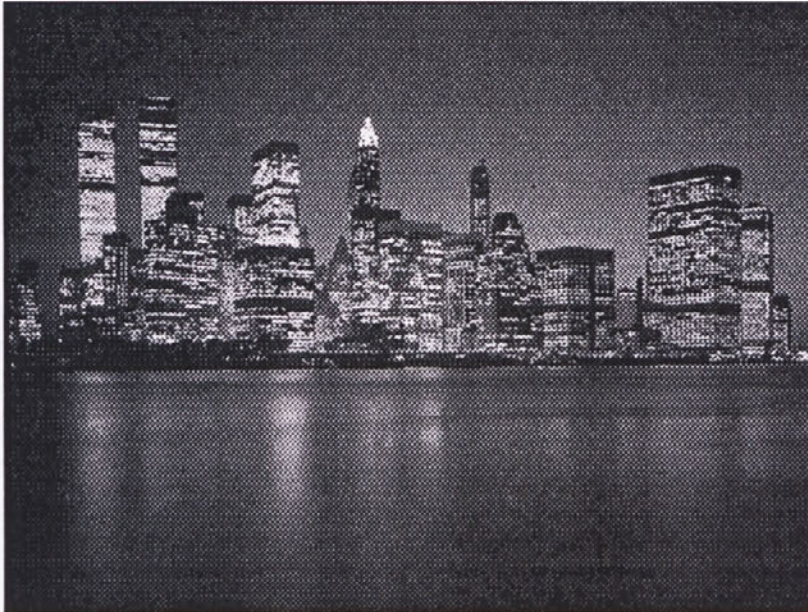
Katja VUKČEVIČ

Amerikanci drugače

Amerika. Dežela priložnosti, kot so jo imenovali Evropejci, ko so sanjali o tej celini, ki je po njihovem mnenju bila polna zlata in bogastev.

Potem je postal znan divji zahod. Špageti westerni so se zarili v zavest ljudi in popolnoma popačili pravi divji zahod, v katerem je bilo mnogo več kmetijstva, kot pa BANGABANG in POKAPOK streljanja in JODLJODL indijancev.

Sedaj je Amerika še vedno nekaj posebnega. Tako raznolike dežele ni nikjer. Nabasana mesta, prostrane pokrajine in nekje vmes normalna ameriška hiša v predmestjih velemest, kot so Los Angeles, New York (Veliko Jabolko), Washington, Miami...

V bistvu pa je ta najpogostejša normalna ameriška hiša najmanjkrat omenjena. Vsi vidijo le Beverly Hills in bogataše, če pa kdo ne, pa vidi le revne in nabasane črnske četrti in njihovo bedo.

V takem navadnem okolju je celih šest (6!) let živel dijak drugega letnika, moj bivši sošolec in dober prijatelj, Miha B.

1. Šest let življenja v Los Angelesu ni malo. Kdaj si prvzaprav šel tja in (seveda) tudi prišel nazaj?

Hm... Prišel sem, da vidim, leta 1987, ko sem tam šel v prvi razred. Nazaj smo prišli leta, mmm... , '92. Tukaj so me dali v šesti razred za dva tedna, potem pa kar v sedmi.

2. Tvoj prvi vtis, ko si prišel nazaj?

Moj prvi vtis? Hm... Sploh mi ni bilo všeč. Nisem bil navajen ljudi.

3. Treba je omeniti, da gladko govoriš angleško, pardon, ameriško. Se je bilo težko naučiti popolnoma novega jezika?

Ne, ni bilo težko. Ko živiš z ljudmi, ki vsi govorijo en jezik, se naučiš že v enem mesecu, dveh... (sledi nekaj povsem ameriških izrazov - poreklo Littlerock)

4. So kakšne posebne razlike v življenju tukaj in tam?

Posebne razlike... Ja, gotovo. Sploh ne moreš primerjati. Na primer pijača. Sploh ne moreš kupiti piva, če nisi polnoleten (21 let). Ampak to je samo primer. Jaz ne pijem piva.

5. Kaj pa šola? Lažja? Težja? Enaka? Velika? Majhna? Zelena? (oprostite, malce me je zaneslo)

Je veliko veliko lažja. Učitelji niso tako zagrebeni in ti posebej ne težijo, šola je veliko bolj sproščena in lažje je delati.+

6. Čisto iz fribca, kaj ste počeli pri angleščini?

Kakšne zgodbe smo brali, nismo obravnavali slovnice tako kot tukaj in se nismo rabili posebej učiti. Za domače naloge so bila v glavnem čtiva.

7. Tudi rišeš, pišeš (nekoč), poješ (no comment). Je bila moralna podpora, kar se tega tiče, višja tukaj ali tam?

Kot prvo moram povedati, da ne pojem, razen kdaj pa kdaj za foro.

Kar se pa vprašanja tiče, vsak se je tam ukvarjal, s čimer se je hotel. Učitelji so te seveda hvalili, niso pa bili tako omejeni na "Ja pa daj kaj v Stezice" stil.

8. Aha, še ena domoljubna: Kakšno je stanje zavesti v ZDA, da mi obstajamo? (mi=Slovenci)

Sploh noben ne ve, da obstaja Slovenija. Enkrat me je ena učiteljica vprašala, od kod sem, pa sem ji povedal, da iz Slovenije. Potem je pa rekla, da je bolj seznanjena z državami kot pa z mesti. (Mislila je, da je Slovenija mesto.)

9. Tvoj moto?

Hakoona matata (iz Levjega Kralja) - brez skrbi.

10. Če bi lahko spet šel v Ameriko, bi šel? ("Seveda ne bi!" - psihični pritisk prijateljev)

Bi šel, zakaj pa ne? Rad imam spremembe.

Spraševal:
Jure Pogačnik

BLAZNO RESNO O SEKSU - NI VEČ ZA ODRASLE

Psihološke igre

Kakci in naravna katastrofa

Fantov je imela naša Tamala že kot kakcev in - pogledjmo resnici na srce in dajmo roko v oči - tudi dosti drugačni od uporabljene komparacije niso bili. Tega pretresljivo nespregledljivega dejstva ji seveda nisem razkrila, ker bi potem ne bila več deležna rednih poročil z bojišča. A včasih bi bilo morda za moje subtilno, romantično, bogaboječe srcece boljše tako - njen prvi francoski je bil totalna naravna katastrofa!

Tri- štiri- zdaj!

Tuširala se je sedemindvajset minut. (Morebiti imate občutek, da je najino življenje posvečeno tuširanju, a zagotavljam vam - to se vam samo zdi, ker še rastete). Napudrala in namazala se je do nerazpoznavnosti. Pricapljala je v svojo sobo z velikimi očmi, željnimi kakšnega *vaau*. Daj, prosim te, Mala, ne delaj tega.

“Je dobr’?”

Ma neee, saj sem vedela! Kako pod soncem naj ti rečem, da je dobro, ko te pa ne maram takšne! “Saj ni dvoma, res ne trdim, da bi je kak zunanji opazovalec z izbranim besednim zakladom znanstveno ne opisal kot *full pizzo*, ampak *meni* se je zdela direktno *ogabična*. Vzdihnila sem: “Si pa taka ko krava Liska...” V hipu se je njen puder prelevil v neprebojno krinko. “Mama ti je Liska!”

Če je bila pa *res* vsa lisasta...

Šla je torej na žur.

Potem sta se z enim tipom zmenila, da hodita.

Nato so ju posadili skupaj in ukazali, naj se zaxyzeta.

Postavili so se okrog in šteli do dvajset.

Prišlo je do tragedije.

Po preteku nadaljnjih pet minut je mladi nadobudnež odšel domov.

Bilo je hitro in učinkovito, preračunano in racionalno - živeli otroci enaindvajsetega stoletja!

Luč svetlobe ni zadosti sladka

Ura je bila enajst in zboksano sem sedela na njeni mizi in v moj vakum ni šlo nič več. Pa kje vam je patetika, ljudje, kje luna, kje zvezde, kje tih šepet lahnega vetra v eno in šarmantnega polizanca v drugo uho?

“Bek, fuj, ko ena glista,” se je z nežnostjo spominjala čarobnega večera...

God, heeeeeeeelp! Ma kaj, mauošnja blaznim, če ji vsakodnevna doza Guiding Light-a ne pomaga, ji tudi Bog ne more.

Ej, bi?

A(ej): trinajstletni Smrkelj

B(bi): dvanajstletna Smrketa (T'ne dam, t'ne dam, t'ne dam..)

A: "Pa dej, no."

B: "He, he, pa ne, no."

A: "A dej, no, prooosim!"

B: "Pa dej neeehi, no!"

A: "Pa pliiizzz!"

B: "Ajde, na kolena!" (očitno ji je šla do živega moja Oda časom prozornih klavirjev.)

A: (se spusti na kolena) "De..."

B: "Ahaha, dej ustan' se, no, kaj ti pa je!"

A: (vstane) "Boš?!?"

B: "Ma dej no mir, sem ti že rekla da nee."

In odpujsala sta domov.

S...O...S...

Z vroče frekvence hladen tuš

Pred davnimi, davnimi časi, za devetimi gorami in devetimi vodami, mi je po davnih časih spet telefoniral Tadej, frend. Vsa prepadena, zgrožena in na pol nezavestna sem mu povedala, kako mi je bila Tamala nekega lepega dne (točno opoldne) pritežila, naj že enkrat seksam s svojim tipom. On pa (kako naj se izrazim) - no - ni človek predsodkov, zato je rekel: "Madona, kok maš fajn sestro, dej mi jo prišparaj!" Začela sem se režati in povem Tamali, ki je ravno skakala okoli.

"Aaa, kaj je faca, reč mu, da dok' bo on prišel v Novo mesto, bom jst že zdavnaj!"

Adijo nedolžnost!??

Čez pol ure, ko sem končala svoj želeli ste goflajte, sem se psihično zbrala in spravila na ekspedicijo v Tamalino sobo, da se resno pogovorim o njenem nadaljnjem udejstvovanju na seksualnem področju. Imela sem ekstrastrong občutek, da potrebuje luč na koncu predora, roko, ki ji bo pokazala pravo pot, odpirač oči, skratka Mene. Vstopila sem. Ni je bilo notri, pač pa sem zagledala na steni čisto frišno nalepljen plakat filma "Nimaš pojma" in en stavek je bil trikrat obkrožen z lepim rjavim flumastrom.

Joži

SLOVENSKA LITERATURA NA RAČUNALNIŠKIH ZGOŠČENKAH

Dandanes se vse pogosteje uporablja računalnik pri iskanju različnih informacij, ki jih lahko iščemo v omrežjih, kot je Internet, ali na računalniških zgoščenkah (CD-ROMih). Na zgoščenkah imamo enciklopedije, slovarje, leksikone in podobne koristne stvari, ki smo jih doslej poznali predvsem v knjižnih oblikah. Pred knjigami imajo zgoščenke veliko prednost v hitrem iskanju. Med najbolj znanimi računalniškimi enciklopedijami so Encarta, Bookshelf in Grolierjeva multimedijaska enciklopedija. Zanimalo me je, kako je na teh medijih predstavljena slovenska literatura. Zatorej sem pobrskala po že navedenih zgoščenkah, ki jih imamo doma. Povedati moram, da nisem bila preveč navdušena, saj je slovenska literatura na njih zelo skromno predstavljena.

Začnimo kar z Bookshelf-om. To je zelo priročna in v svetu poznana zgoščanka, ki omogoča hitro uporabo slovarja, enciklopedije in leksikona. Žal na tej sicer zelo uporabni zgoščenci nisem našla nobenega podatka o slovenski literaturi. Pač pa je Slovenija kot država predstavljena s splošnimi podatki.

Boljše je na Encarti 95. Tudi to je v svetu in pri nas zelo priljubljena in uspešna elektronska večpredstavna enciklopedija. Slovenske literature nisem našla pod samostojnim geslom, pač pa pod geslom Jugoslovanska literatura. Tu je poudarek na srbski in hrvaški literaturi. Od slovenskih literatov sta omenjena le Primož Trubar kot začetnik slovenskega knjižnega jezika in pravopisa ter France Prešeren kot avtor Sonetnega venca in voditelj romantičnega gibanja na Slovenskem. Sicer so opisana vsa literarna obdobja, a naših predstavnikov nisem zasledila.

Še največ je o slovenski literaturi na Grolierjevi multimedijaski enciklopediji. Tudi tu je še navedena pod jugoslovansko. Kot v Encarti sta omenjena najprej Trubar, tokrat kot prevajalec Biblije (!) in vodja protestantske skupine, ter France Prešeren, "romantični pesnik, ki je močno vplival na razvoj sodobnega slovenskega jezika". Kot glavne osebe 20. stoletja pa so navedeni: Ivan Cankar, Oton Župančič in Prežihov (Prezиков) Voranc. Edino na tej zgoščenci sem zasledila samostojna gesla za posamezne slovenske literate, in sicer sta podrobneje predstavljena Cankar kot "eden največjih slovenskih literatov, ki je za glavno temo uporabljal socialno nepravico" ter Oton Župančič, ki je "ob Cankarju najpomembnejši predstavnik moderne in slovenske poezije". Zanimivo je, da je naslov Župančičevega dela Zimzelen pod snegom naveden v slovenščini. Samostojno geslo ima tudi pisatelj Louis Adamič, kar pa je razumljivo, saj ga imajo Američani za svojega pisatelja.

Če povzamem osnovno ugotovitev, moram zapisati, da je slovenska literatura bolj slabo predstavljena na najbolj poznanih računalniških zgoščenkah. Iz podatkov, ki so na teh zgoščenkah, se bolj malo zve o naši literaturi. Nekaj pa vendarle je na njih. Upam, da bo sčasoma slovenska literatura bolj poznana. Morda bi morali za to kaj narediti tudi mi sami. Če drugega ne, izdajatelje tovrstnih zgoščenk opozarjati na morebitne napake in pomanjkljivosti.

Ana Markelj

PORTRET SLAVNEGA SLOVENCA

Dolgo časa Slovenija ni imela slikarja, ki bi segal v svetovni vrh. Potem pa smo kot strela z jasnega dobili sporočilo iz Rubnčdola, da se po ponoči po vasi sprehaja čuden, močno raščen človek, ki tudi slika. Takoj smo odhiteli tja in kar smo videli, nas je presenetilo.

Tisti že prej opisani človek, je bil sam Göedér Írla N'chanovičević. (izg. Gēdr Ęrla Nčanovičević) Slavni brazilski slikar, sicer kitajskega porekla, ampak ne bomo se spuščali v detajle.

Rodil se je leta 1965 med Gansko Grenlandsko vojno - bolje znano kot vojno "double G". To je odločilno vplivalo na njegove slike, ki so temačne, polne tegobe. Po desetih letih trdega dela je naredil osnovno šolo na Norveškem, kjer se je tudi izučil za izučenega kovača. Po končani šoli je pustil kariero na kovaškem področju, in se povsem posvetil slikarski karieri. Ravno ko je postal slaven slikar, se je odločil, da se bo preselil v Slovenijo. Pravi, da je prišel v našo državo, ker so ga privabile naše naravne lepote. "Moj življenjski cilj je bil slikati sončni zahod, ki odseva v Donavi, in v Sloveniji(!) to lahko počnem." Naredili smo še majhen intervju in presenečeni smo bili nad njegovim znanjem slovenščine.

Kako vam je všeč bivanje v Sloveniji?

"Well, ich aime very much to be ovdje!"

Kako je naslov vašemu novemu ciklusu slik?

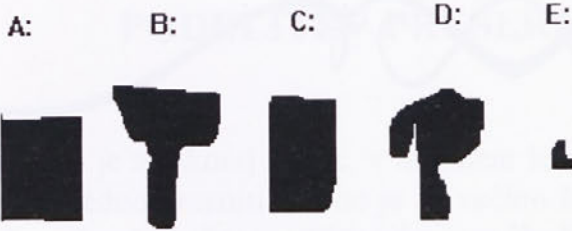
"Allora, ich mean: Painting u noči."

Hvala vam za intervju.

Ma nema na čemu.

Sedaj vidimo, kako se tudi nekateri čisti tujci, kot je slikar, lahko zelo hitro naučijo slovenskega jezika. Res smo lahko veseli, da imamo tudi Slovenci slikarja, ki sodi v sam svetovni vrh in da je narodno zavesten, pravi **slovenec**.

- A- Rojstna hiša ponoči
 B-Breskovo drevo ponoči
 C-Zabojnik ponoči
 D-Akt ponoči
 E- Mikroorganizem ponoči

Le kdo bi si mislil, da so te slike iz istega ciklusa, podobnost slik pa vidijo le najboljši strokovnjaki ter slikarski kritiki.

Lep pozdrav iz Rubnčdola, Jurij Redek.

Spremenila bom svet

Uničila bom vse grde stvari

Vse stvari, ki jih je naredil človek
 in vse ljudi.

V z ljudmi gnojene ruševine
 bom posadila rože in drevesa.

Sebe bom še malo pustila.

Ne zase,
 za seme ljubezni
 se bom posadila
 in kalila.

In bom končno enkrat lepa in velika
 in svet bo lep
 in jaz bom imela lep kraj
 za umret.

Katja

Nenaslovljeno pismo

A si si že kdaj želela kakšno stvar bolj kot vse na tem prekletem svetu? A si si že kdaj želela kakšno stvar, ki ti je bila bolj pri srcu kot lastno življenje; stvar za katero bi se bila pripravljena tudi žrtvovati? Če si si, potem si lahko predstavljaš, kako se človek počuti, če takšno stvar že skoraj ima, a ko se zbudi, ugotovi, da se v sanjah iluzij ne da živeti, in se zave, da se mu je podrl smisel življenja, da se mu je vse zoprstavilo, tudi zavestni tok lastnih misli ga ne uboga več.

A ti je kdaj kakšna stvar pomenila več kot svoboda lastnih misli?

A si si že kdaj poskušala predstavljati glasen krik ribe na dnu morja, ki prosi, da...

No, če pozorno prisluhneš, slišiš moje srce, ki je kakor riba, ki ji zaradi vztrajnosti vpitja pojemajo zadnje iskrice življenja...

Tadej TURK

PODELITEV PREŠERNOVIH NAGRAD

Šolskega leta je že skoraj konec, v minulem letu pa se je "zgodilo" nekaj prireditev, ki bi jih bilo vredno omeniti. Mimo je že večino šolskih tekmovanj, zanimivih produkcij gledališke skupine Teater 250, vredno pa bi bilo omeniti še podelitev šolskih Prešernovih nagrad. Dobili so jih učenci naše šole, bodisi na glasbenem ali kakem drugem kulturnem področju. Skozi leto so se morali izkazati s svojim delom in izdelki, potem pa so najuspešnejše nagradili s knjigami in šolskimi Prešernovimi priznanji. Če se podelitve niste udeležili, sicer niste veliko zamudili, ker prireditev sama po sebi ni bila nič posebnega, si lahko osvežite spomin z našim prispevkom.

DUŠKA MERVAR:

Nagrado si je prislužila na likovnem področju za slikanje na svilo. Obiskovala je tudi likovno delavnico in njeno delo ste si lahko ogledali ob zaključku likovne delavnice v Krki in Trdinovem domu. Izjemni deli "Ko sem bila ptica" in "Črno belo v barvah".

JURE POGAČNIK:

Nagrado mu je prinesel literarni prispevek, realističen članek, za nastanek katerega je bila prisotna domišljajska podzavest. Z delom je začel lansko leto.

JANA KOŠČAK:

Ukvarja se z glasbo in to je tudi glavni vzrok, zakaj je dobila nagrado. Komponira sama, večinoma pa je to moderna glasba za klavir. Klavir igra že sedem let, zgleduje pa se po Chopinu. Naslov skladbe pa je "Svobodna variacija".

NINA BEDNARŠEK:

Je dobitnica nagrade za glasbo, in sicer tudi za klavirsko glasbo. Komponira glasbo med klasičnim in modernim slogom. Na poti do uspeha ji pomaga tudi njena domišljaja. Delo je poimenovala "Svobodna fantazija".

LUKA KOVAČIČ in SAŠO HES:

Oba sta dobila nagrado za fotografijo. S tem delom se ukvarjata že tri leta. Njun stil pa ste si lahko že ogledali v atriju šole.

METKA STAREŠINIČ:

Nagrado je dobila za domišljajsko konstruktivistično pesem "Mir na širnih poljanah".

Pogovarjale so se:

Mirna, Lili & Mojca iz 1.b

Košarkarjev dnevnik

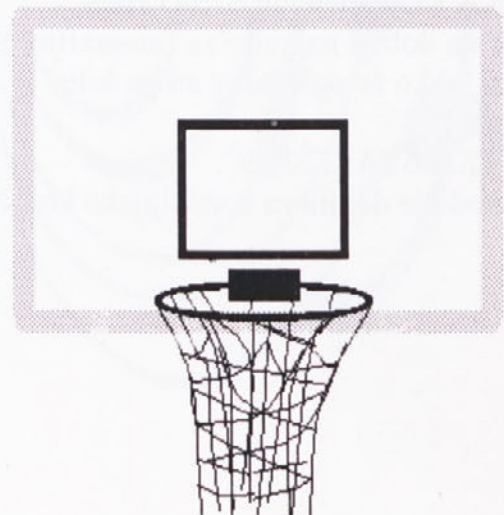
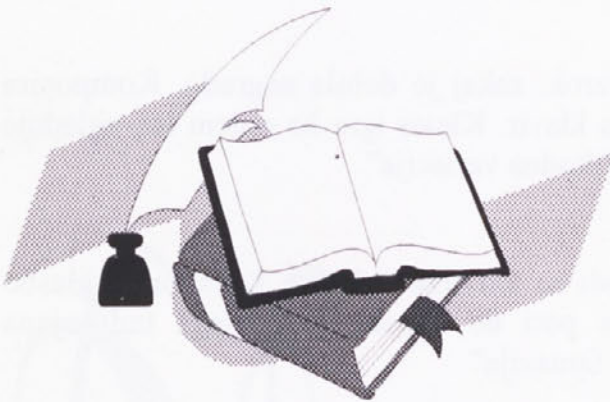
Dnevnik, lepljenka koščkov samega sebe. "Všeč mi je dež, ki spere oblazinjene vojske s cest" piše Jimmy, glavni lik, ki preko obetavnega košarkarja in občasnega vdihovalca kemikalij postane norkoman in brezdomec, nazadnje pa pisatelj.

Njegovo otroštvo je bilo labirint ulic - labirint z veliko črnimi in malo pisanimi slikami in grdimi pastmi. Duhovniki s palicami za neubogljive riti, košarkaška igrišča, pijača, pedri, prostitutke, igre smrti, droge. Niso ga imeli čisto zase. Ponoči je ušel na streho bloka in se prepustil božanju vetra, slajšega in bolj resničnega od Playbojevih lepotic, skušajoč podreti rekord v "rokometu".

Ni ljubezni in so seks, masturbacija in striptiz - a niso težki, umazani - nekako prevetreni z Jimmyjevo nedolžnostjo, otroškostjo in senzibilnostjo postanejo blazno sladki, celo srčkani. Poseben čar daje filmu resnična podlaga, po kateri je film posnet. Zaradi nje pač veš, da dečko ni pobegnil, že ozdravljen in očiščen drog, nazaj v kanalizacijo samo zato, da ne bo film prekratek.

In na koncu, ko Jimmy konča svojo magnetno pripoved in se na platnu in v dvorani prižgejo luči, ne rečeš "Mater, kaj je ta tip dober" (saj ne, da ne bi bil), ampak "Nočem biti tak".

Katja PLUT

KRVAVI VČASIH

Sonce je posijalo skozi velika okna, ki so obdajala galerijo. Sončne celice so zaznale svetlobo in hišni računanik, kuhar, strežnik, komunikacijska naprava in baza ogromne količine podatkov, vse v enem, je začel s postopkom prebujanja.

Majhne, kot igla tanke konektorje je potegnil iz Mitchellove glave in prekinil dotok sanj, nato pa z nežno glasbo priklical Mitchella v resnični svet, ki pa pravzaprav ni bil nič manj lep kot svet, ki ga je računalnik pošiljal v njegove možgane v obliki sanj.

Mitchell se je navsezadnje le zbudil in pogledal ven. Čudovito jutro je bilo, kot vsak dan zadnjih petsto let. Dežja in mraza ni bilo, računalniki so vso vodo, ki bi sicer padla na tla v obliki padavin, preusmeril v podzemne namakalne sisteme.

Po zajtrku se je Mitchell znova lotil raziskovanja Zemeljske preteklosti. Časovne sonde, pogosto zamenjane z NLP-ji, so zabeležile prav vsak dan zgodovine in posredovale podatke neskončnemu spominu Boga, glavnega računalnika v Osončju.

“Dvajseto stoletje,” je rekel prijeten ženski glas, “je bilo polno konfliktnih situacij in političnih preobratov.” Ob pogledu na množična grobišča druge svetovne vojne se mu je obrnil želodec, kar so senzorji v njegovem trebuhu takoj zaznali in uravnali količino želodčne kisline.

“Dvaindvajseto stoletje,” je znova rekel prijeten ženski glas, “bi lahko opisali kot višek Nesnažnega obdobja, ki je trajalo od devetnajstega do triindvajsetega stoletja našega štetja. Milijoni so pomrli od pljučnega raka. Redki preživeli so z genetskim inženiringom svojim potomcem prilagodili pljuča in tako omogočili obstanek človeštva.”

“Petindvajseto stoletje je pomenilo skoraj konec vse človeške rase. Vsi jedrski objekti, ki so bili povezani v eno samo zvezo, so zaradi napačnega upravljanja eksplodirali v tako imenovanem Drugem velikem poku. Preživelo je le nekaj milijonov ljudi, ki so živeli na vesoljski postaji Zatočišče v krožnici okoli Marsa.”

Opazoval je veliko eksplozijo na velikem ekranu in nato umirajoče ljudi, opečene od radiacije, otroke, ki se jim je kožni rak vidno širil po telesu, mutacije novorojenčkov, katerih matere so takoj po porodu umrle zaradi muk.

“Le en človek je preživel nesrečo in umrl na vesoljski postaji na intenzivni negi tri mesece kasneje.”

Slika se je spet spremenila in pokazala opustošenje, ki je vladalo po katastrofi Zemeljskega ekosistema.

“Proces čiščenja Zemlje od velikanske količine kontaminiranih snovi je bil skoraj v celoti naraven in je trajal okoli petnajst milijonov let, kar je relativno kratka doba glede na to, da je bil ekosistem razen določenih vrst popolnoma uničen.”

Mitchell je stopil iz tridimenzionalne simulacijske sobe in odprl vhodna vrata hiše. Življenje, ki se mu prej ni zdelo nič posebnega, je sedaj videl v popolnoma drugačni luči.

“Kaj smo delali?” se je vprašal in pogledal navzdol po dolgem drevoredu, polnem zelenja, in navzgor v nebo, ki je bilo brez tiste turbne vsebine, ki ga je obdajala v dvaindvajsetem stoletju. Vse tako drugačno, lepše in mirnejše od tistih treh krvavih tisočletij.

MI GREMO NAZAJ

Hola vsem, ki še niste, a bi radi, in vsem, ki ste že kdaj obiskali KATALONIJO. To je dežela veselih ljudi, velikih znamenitosti, hrupnih diskotek in seveda sangrije. Katalonija je najbolj razviti del Španije, v katerem vsakdo najde nekaj zase, če ne drugje, pa v trgovinah s spominki, ki stojijo za vsakim vogalom (teh pa je zelo veliko).

Mestna občina Novo mesto je organizirala obisk pobratenega mesta Vilafranca del Penedes pevskemu zboru Pomlad, kulturnikom, novinarjem, predstavnikom študentov in nam, torej, naj se predstaviva. Sva Alen in Lucija iz 2.d letnika, ki sva odpotovala v Katalonijo kot predstavnika dijakov.

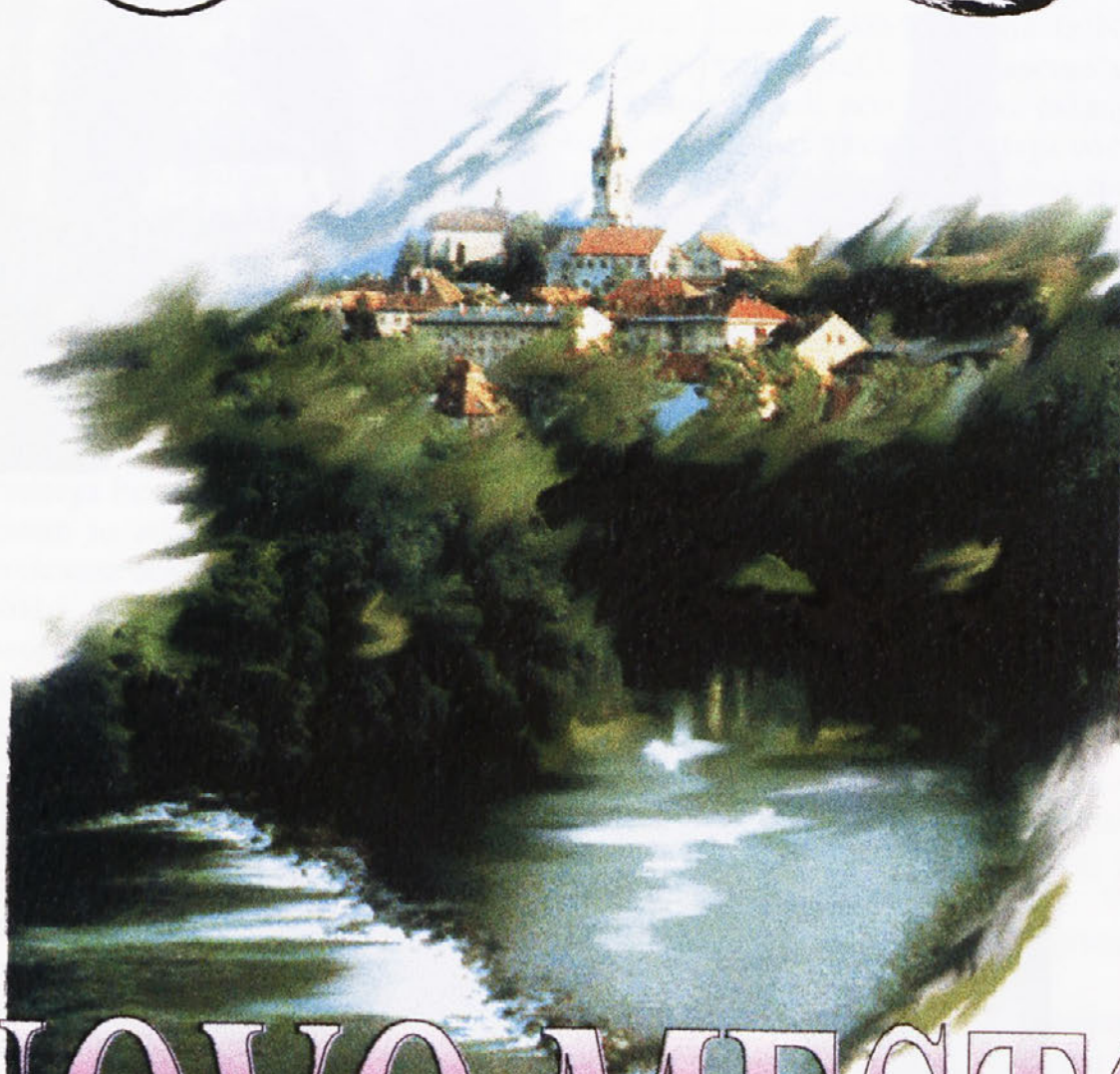
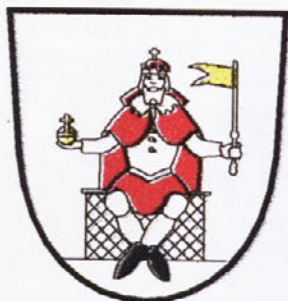
Sedaj pa vam bova na kratko opisala nepozaben teden velikih doživetji. Iz Novega mesta smo se odpravili v petek, 26.04. '96, in po triindvajsetih urah naporne vožnje končno prispeli v dolgo pričakovani raj. Tam pa so bili prvi trenutki čakanja, da pokličejo naše ime in nas "dodelijo lastnikom" zelo dolgi. Po besedah našega voditelja: "Vse je pod kontrolo!" so se nam noge umirile od tresenja. Ko smo končno spoznali naše enotedenske družine, pa se je začela žurka (vsaj za ene). Ker temperamentni Katalonci niso vedeli, da smo po dolgi vožnji utrujeni, so nas takoj po ogledu košarkaške tekme odpeljali na tradicionalno večerjo (paradižnikova juha, kruh in sangrija) in zatem v disko, kjer smo zdržali do zgodnjih jutranjih ur. Naslednje jutro smo morali biti na zbirnem mestu že ob devetih. Vsak dan smo si ogledali kakšno znamenitost. Samostan Montserrat z znanih kipom črne Marije in še bolj znanimi dečki (glej sliko), nekakšno špansko različico dunajskih pojočih dečkov, in slikami še bolj znanega Picassa. Meščani Vilafrance postavljajo visoke človeške stolpe (glej sliko), na katere so zelo ponosni, saj so zmagovalci tovrstnih tekmovanj. Nekaj posebnega je prekrasna obala Sitges. V Barceloni smo si ogledali orjaški Kolumbov spomenik (glej sliko), Gaudijevo mojstrovino Sagrado Familio, po vsem svetu znano cerkev v neogotskem slogu, ki jo gradijo že sto let in več (gradnji še ni videti konca), olimpijski stadion, ki sprejme 120.000 ljudi, razstavo Mirojevih slik in tovarno z muzejem vina etc.

Najbrž se počutite, kot da bi vam nekdo kazal razglednice z izleta, vidite pa samo nekakšen kovinski kip, nekaj kaplic morja, širne vinograde ..., občutki pa so naravnost neverjetni. Pa še ti čudoviti ljudje, ki te vedno znova spravijo v smeh. K sreči je pri vsaki hiši vsaj eden znal angleško, če ne, pa smo se pogovarjali z rokami. Velika resnica pa je, da Katalonci veliko bolje govorijo angleško, ko malo pogledajo v kozarec, kar pa tudi pri mladini ni redkost.

Prekmalu je prišel dan odhoda, ko smo se morali posloviti od svojih prijateljev. Ta nepozaben teden izjemnih doživetij nam bo zavedno ostal v spominu. Na koncu pa še sklep, ki nam je prišel na misel že ob odhodu: "Avgusta gremo nazaj!!!"

Mestna občina Novo mesto

NOVO MESTO

PORAZ, PORAZ, PORAZ!

Verjetno ste že slišali za katastrofalen poraz gimnazijskih odbojkaric. Prvič se Gimnazija ni uvrstila med najboljše v regiji. Zakaj? Seveda se igrake nismo kaj prida izkazale, a vseeno...

... Torej, kaj se je dogajalo?

Sodil nam je organizator novomeškega odbojarskega kluba Krka - U.G.

Na žalost "sodnika" ni zanimala igra, saj je veliko raje gledal na tribuno, ki je bila polna mladih deklet. Saj, slej ali prej bo treba poiskati izvoljenko, pa čeprav bo to ena izmed dijakinj.

Naš "sodnik" ni zapiskal mreže, ko je ena izmed nasprotnic preprosto obvisela na njej (ni opazil - vemo zakaj)! Res je, da je bil naš servis porazen, a najbolj me je razjezilo to, da je najvišja igralka STZŠ (186 cm) iz zadnje linije (3-9 m) hodila v sprednjo linijo (do 3 m), od kjer je napadala (po domače "zabijala"). Sicer je dobila dva dobra bloka, a to je ni zaustavilo.

Si lahko predstavljate? Ženska (od)servira (ubitačen servis - recimo), nakar priteče v sprednjo linijo, od kjer nam "prbije" tako, da je najbolje, če se skriješ v najtemnejši kot dvorane. Ko smo to omenili "sodniku", nas je pogledal tako, kot tele v nova vrata, češ - a se to ne sme?! Po daljšem premisleku nam je odgovoril, da nima lista, na katerem je napisana prva postava...

... Torej, to je le "NEKAJ NEPOMEMBNIH" napak "sodnika".

Tanja TODIČ, 1.f

P.S.: Dragi U.G., težko je biti sodnik!

P.S.S.: Opravičujem se vsem, ki sem jih kakor koli užalila (bla, bla, bla...), a to je moje mnenje o igri in "sojenju".

NOVICE ZA STEZICE

Agencija Bonhams bo septembra 1996 imela dražbo za izgubljene predmete, ki so bili nekoč last članov skupine The Beatles. Dražba naj bi bila v Tokiu na Japonskem.

Spet so začele krožiti govorice, da sta Axe Rose in Slash v sporih. Guns'n'roses zdaj ne delajo skupaj, pač pa so zaposleni vsak s svojim projektom. Axe pripravlja solistični album, Slash pa že drugega s svojim bandom Snakepit.

Madonna je upala, da bo skladbica Human Nature njena nova uspešnica, zato je bila ne le razočarana, temveč zelo jezna, ko je z njo prilezla komaj na 46. mesto ameriške lestvice.

Vsi oboževalci Bruca Springsteena že lahko kupite njegov novi album, ki nosi naslov THE GHOST OF TOM JOAD.

Skupina R.E.M. je s pevko Liz Phair posnela skladbo, ki jo bo pevka uvrstila na svoj album.

Frank Black se z novim albumom The Cult of Ray vrača v stare punkerske vode.

Po uspešnici Where the Wild roes grow s Kylie Minogue bo Nick Cave izdal še en singel v duetu z žensko, in sicer Henpy Lee s P.J. Harvey.

Skupina Prodigy bo v marcu izdala singel Fire Started, na katerem gostuje pevec Keith Flint. Mesec kasneje pa naj bi izšel še album.

Hootie of The Blowfish so do sedaj prodali okoli 11 milijonov plošč, kar pa ne čudi, saj je njihova uspešnica Only Wona be with you zares odlična.

Pripravila:

Leila Bdeir, 1.F

NAJLEPŠE SE ZAHVALJUJEM VSEM, KI "SO" KAKORKOLI TOLERIRALI MOJE OPRAVIČENO IZOSTAJANJE PRI POUKU ZARADI IZDELAVE STEZIC. HVALA GOSPEMA KNJIŽNIČARKAMA, KI STA STRPNO PRENAŠALI TEHNIČNO EKIPO STEZIC IN MOJO MALENKOST, DA SMO NAREDILI TO, KAR RAVNOKAR DRŽITE V ROKAH. HVALA TUDI VSEM, KI SO ME KAKORKOLI VZPODBUJALI IN PODPIRALI. POSEBNA ZAHVALA PA GRE MESTNI OBČINI NOVO MESTO, KI JE OMOGOČILA TISKANJE.

glavni urednik

Uredništvo:

Odgovorna urednica: Mojca Štubljar

Glavni urednik: Tadej Turk

Tehnična ekipa: Matjaž Perpar, Robert Konda

Sodelavci: Helena Jaklitsch, Katja Vukčević, Marko Dvornik, Polona Andromako, Špela Udovič, Tina Florjančič, Katja Plut, Saša Hes, Mojca Simčič, Lili Žagar, Mirna Pogačar, Urša Šinkovec, Tanja Todič, Nina Rostočil, Leila Bdeir, Jure Pogačnik in ostali neimenovani

Mentorica: profesorica Renata Čampelj Jurečič

STEZICE

II 16756/[1995/96

201004496,2

COBISS •

KNJARNICA N. JARCA
ŠTUDIJSKI ODDIELK